

PHẬT THUYẾT ĐẠI THỪA VÔ LƯỢNG THỌ
TRANG NGHIỆM THANH TỊNH BÌNH ĐẲNG GIÁC KINH

Người giảng: Lão Pháp Sư Tịnh Không

Tập 212

Vì sao nói tất cả chúng sanh không có lỗi lầm? Đạo lý này rất khó hiểu. Bạn cần phải hiểu rõ chân tướng sự thật. Chân tướng sự thật là gì? Phía trước nói qua “*quán pháp như hóa*”, họ làm gì có lỗi lầm? Lời nói này vẫn là khó hiểu, chúng ta nêu một thí dụ để nói. Tôi nghĩ mọi người đều xem qua điện ảnh, điện ảnh khi đang chiếu ra chỉ có một màn bạc, màn bạc này phần nhiều là dùng vải trắng làm, khi phim ảnh chiếu lên, hình ảnh hiện tiền rồi, bạn thấy ở trong mắt, có lúc xem thấy cười, có lúc xem thấy khóc, điện ảnh có lỗi lầm hay không? Không có lỗi lầm, nó không có thứ gì, hình ảnh không phải là người thật, đang biểu diễn, hình tượng mà thôi. Tại vì sao hình tượng này đã có thể lôi kéo cảm tình của bạn? Bạn đã bị nó xoay chuyển thì bạn quá đáng thương, nó không có lỗi lầm, lỗi lầm ở chính bạn, nó chẳng qua là hình ảnh mà thôi, mộng huyễn bào ảnh, là giả thôi, không phải là thật. Nó không phải là người thật, giả thôi. Tại vì sao bạn có thể sanh ra vọng tưởng, phân biệt, chấp trước? Bạn đã dính tướng. Nếu như bạn biết được đó là giả, đó là một hình tượng, hoàn toàn không phải là thật, bạn hiểu rõ những chân tướng sự thật này, trong tâm bạn liền như như bất động, trong cái hình tượng này chắc chắn không có phải quỷ thiện ác. Đây mới là chân tướng sự thật. Người tường tận hiểu được. Người mê hoặc không hiểu được thì thiệt thòi. Bạn bị nó mê hoặc, bạn thiệt thòi rồi, bạn khởi tâm động niệm, bạn ở nơi đó tạo nghiệp. Người chân thật tường tận đó là mộng huyễn bào ảnh, cho nên họ thấy rồi nghe rồi, họ tuyệt đối sẽ không khởi tâm động niệm, chắc chắn không phân biệt, chấp trước, tâm của họ chính là “*quán pháp như hóa, tam muội thường tịch*”. Cho nên, bạn ngày ngày xem phim ảnh, ngày ngày xem truyền hình, phải hiểu được xem truyền hình là “*quán pháp như hóa, tam muội thường tịch*”. Các vị đối diện với truyền hình mà tu hành, tu hạnh Bồ Tát, công phu của bạn từ ngay chỗ này mà rèn luyện. Màn hình đó là giả, tuyệt đối không phải là thật. Bạn biết được cái màn hình này là giả, sau đó biết được cả thủy thế giới, tất cả cái này thủy đều là giả, không có thứ nào là thật. Trên “*Kinh Kim Cang*” đã nói: “*Phàm sở hữu tướng giai thị hư vọng. Tất cả pháp hữu vi như mộng huyễn bào bọt*”. Bạn xem thấy cũng tốt, nghe thấy cũng tốt, tâm địa của bạn thanh tịnh, như như bất động, không nhiễm một trần, bạn liền vào được cảnh giới này. Người vào được cảnh giới này không tạo nghiệp, tâm địa thanh tịnh từ bi.

Từ bi từ chỗ nào biểu hiện? Từ phía sau “*khéo giữ khẩu nghiệp*” đến “*thanh tịnh vô nhiễm*”, sáu câu này biểu hiện ra là đại từ đại bi. Cần phải thanh tịnh mới có từ bi, tâm không thanh tịnh lấy đâu ra từ bi? Do đây có thể biết, bốn câu phía trước này quan trọng, nhất là hai câu “quán pháp” này quan trọng hơn bất cứ thứ gì. Người có thể quán như vậy thì sẽ không tạo nghiệp, tâm thanh tịnh, biết được tất cả hiện tượng này, họ thị hiện thiện, mặt này tốt, chúng ta phải nên bắt chước; họ thị hiện ác, mặt đó cũng tốt, nhắc nhở chúng ta không nên phạm cái lỗi làm đó. Cho nên, tất cả thị hiện đều là thầy của ta, đều là thiện hữu của ta, đều là giúp chúng ta tinh tấn, đều là đang thành tựu đạo nghiệp của chúng ta. Bạn xem, tâm hạnh của Bồ Tát cùng phạm phu chúng ta đích thực không giống nhau.

Sáu câu này đều là thuộc về giới hạnh. Giáo học của Phật, tổng cương lĩnh chỉ có ba cái là giới-định-huệ tam học. Sáu câu này là thuộc về giới học. “*Nhân giới được định, nhân định khai huệ*”, thế nhưng giới-định-huệ tam học là tương bổ tương thành, giới có thể giúp đỡ định huệ, định có thể giúp đỡ giới huệ, huệ có thể giúp giới định, nó là tương bổ tương thành. Người sơ học chúng ta cần phải từ “trì giới” mà bắt tay vào.

Trì giới chính là tuân thủ giáo giới của Phật, tuân thủ Phật chế định qui củ, thành thật lão thật y giáo phụng hành, tâm của chúng ta mới có thể thanh tịnh, mới có thể được định. Cho nên đoạn Kinh văn này vô cùng quan trọng, ngàn vạn lần phải ghi nhớ.

Khẩu nghiệp rất nhiều, nghiêm trọng nhất là nói lỗi lầm của người khác. Nói lỗi lầm của người khác là chính mình lỗi lầm nghiêm trọng nhất. Việc này phải nên hiểu. Làm sao đem lỗi lầm của người khác từ trong nội tâm của chúng ta tiêu trừ, đây mới là biện pháp căn bản.

Gần đây, chúng ta sáng sớm mỗi ngày đọc “Thập Thiện Nghiệp Đạo Kinh”. “Thập Thiện Nghiệp Đạo Kinh”, Kinh văn vừa mở đầu, Phật nói cho chúng ta nghe một đoạn giáo huấn vô cùng quan trọng, tương ứng với sáu câu này. Ngài dạy Bồ Tát, Ngài nói: “*Bồ Tát có một pháp (có một phương pháp) có thể đoạn tất cả khổ thế gian*”. Cái này rất cừ khôi, tất cả thế gian bao gồm mười pháp giới, không chỉ là khổ của cõi người chúng ta, mà mười pháp giới tất cả khổ đều có thể đoạn hết. Cái pháp đó quá quan trọng, chúng ta muốn học hay không? Cái pháp này là pháp gì? Phật nói ra rồi, “*ngày đêm thường niệm thiện pháp, tư duy thiện pháp, quán sát thiện pháp, không để chút nào bất thiện xen tạp*”, chính là cái pháp này.

“Ngày đêm” là không gián đoạn, “*thường niệm thiện pháp*” là tâm thiện, “*tư duy thiện pháp*” là ý niệm thiện, “*quán sát thiện pháp*” là hành vi thiện. Bạn xem chỗ này nói khéo giữ khẩu nghiệp, khéo giữ thân nghiệp, khéo giữ ý nghiệp (thường niệm tư duy là khéo giữ ý nghiệp), cùng sáu câu này trên “Kinh Vô Lượng Thọ” nói hoàn toàn tương ứng. Chúng ta có thể chân thật giữ gìn thân-khẩu-ý thuần thiện vô ác, bạn liền có thể đoạn tất cả khổ thế gian. Do đây có thể biết, tất cả thế gian khổ này từ do đâu mà ra? Là do tâm hạnh bất thiện của chúng ta mà ra.

Tâm hạnh vì sao bất thiện? Không hiểu rõ chân tướng sự thật, tùy thuận vọng tưởng, phân biệt, chấp trước của chính mình thì đang tạo nghiệp. Trong ác nghiệp, căn bản chính là trên “Kinh Kim Cang” nói “*ngã tướng ngã kiến*”, đây là đại căn đại bản của tất cả ác nghiệp. Nếu dùng lời hiện tại mà nói, chính là tự tư tự lợi. Các vị thử nghĩ xem, có người nào không tự tư tự lợi? Không có tự tư tự lợi thì không phải là người, chân thật không phải là người, họ là Phật, họ là Bồ Tát, họ không phải là người. Có tự tư tự lợi chính là người trong sáu cõi. Không có tự tư tự lợi, họ chính là Bồ Tát.

Chúng ta muốn chuyển phàm thành Thánh chính là ý niệm tự tư tự lợi chuyển đổi lại, niệm niệm lợi ích tất cả chúng sanh, không nên nghĩ lợi ích chính mình. Mỗi niệm lợi ích tất cả chúng sanh, bạn liền chuyển phàm thành Thánh. Phàm Thánh thực tế mà nói là khác biệt ở một niệm. Phàm phu xem thấy người khác đều không tốt, chỉ có chính mình tốt. Bồ Tát xem thấy tất cả chúng sanh mỗi mỗi đều tốt, không có người nào không tốt, xem thấy ác quỷ cũng tốt, xem thấy độc xà mãnh thú cũng tốt, xem thấy chúng sanh địa ngục cũng tốt, họ thấy đều là tốt, đó là Bồ Tát. Chúng ta xem thấy cái này không vừa mắt, thấy cái kia không vừa ý, đây là phàm phu, không phải là Bồ Tát.

Bồ Tát xem thấy tất cả chúng sanh đều tốt, tại vì sao đều tốt? Tất cả chúng sanh đều có Phật tánh. Phàm phu chúng ta không biết Phật tánh, phàm phu chỉ chú trọng bên ngoài, đó là “tướng”. Cái tướng kia tốt, tướng này không tốt, họ dính tướng, họ khởi phân biệt chấp trước. Phật Bồ Tát không dính tướng, xem thấy Phật tánh của bạn, Phật tánh là bình đẳng, Phật tánh là viên mãn, Phật tánh của tất cả chúng sanh cùng Phật tánh của chư Phật Như Lai là không hề khác biệt, cho nên tâm của Phật bình đẳng, tâm của chúng sanh không bình. Không bình là bởi vì dính tướng mới không bình, thấy tánh thì bình đẳng rồi.

Do đây có thể biết, tu học của nhà Phật, không luận là tông phái nào, mục tiêu cuối cùng đều là minh tâm kiến tánh. Vậy chúng ta muốn chính mình tu hành sớm một ngày đạt đến mục tiêu của minh tâm kiến tánh, thì trước tiên chúng ta phải từ “không nói lỗi người”, trước tiên phải học xem thấy người người đều là đáng yêu, xem thấy người người đều là người tốt. Họ vốn dĩ là người tốt, họ xấu là do nhất thời hồ đồ. Bạn phải từ ngay chỗ này mà nghĩ thì bạn sẽ không quở trách họ. Họ vốn dĩ là người tốt, uống rượu say rồi nổi tửu phong, nói năng xằng bậy, đánh người lung tung là do họ nhất thời mê hoặc. Nếu chúng ta dùng thái độ này xem người ác thiên hạ tạo ác nghiệp thì bạn sẽ không trách họ, bạn tự nhiên liền sẽ tha thứ họ. Họ là người tốt, khi tỉnh ra thì liền tốt. Ngay đời này không thể tỉnh lại, sau khi chết rồi, đời sau có thể sẽ tỉnh lại.

Ở vào xã hội hiện tiền chúng ta, quan niệm này vô cùng quan trọng. Vì sao vậy? Không những có thể nâng cao cảnh giới của chính mình, mà cũng có thể tiêu trừ kiếp nạn của thế gian. Kiếp nạn thế gian là mọi người cộng nghiệp tạo thành. Rất nhiều người tạo tác nghiệp bất thiện. Họ tạo tác nghiệp bất thiện, chúng ta có thể quay đầu lại tu thiện nghiệp, thì thiện nghiệp của chúng ta có thể giảm bớt nghiệp bất thiện của họ. Đây là đoạn ác tu thiện, tích công bồi đức.

Vì sao tu hành tiêu trừ kiếp nạn thế gian? Nương theo lý luận, chúng ta tường tận, chúng ta có lý luận y cứ. Cho nên, không nên cho rằng sức mạnh một mình ta đoạn ác tu thiện rất mỏng yếu, rất nhỏ bé, chúng sanh tạo tác ác nghiệp quá nặng, một chút thiện nhỏ của ta không thể địch nổi. Nếu bạn nghĩ như vậy, hoài nghi như vậy thì bạn thật không thể địch nổi. Quyết định không hoài nghi, phải tư duy nghĩ đến, một chút thiện nhỏ của ta có thể cùng tương ứng với thiện tâm thiện hạnh của rất nhiều người thiện thế gian, có thể cùng tương ứng thiện tâm thiện hạnh của chư Phật Bồ Tát, cái sức mạnh này tập hợp lại thì rất lớn.

Thế gian này có tai nạn, trong rất nhiều tôn giáo nói là “ngày cùng” đều là nói năm 1999, năm 2000. Năm 1999 bình an đi qua rồi, năm 2000 cũng sắp qua rồi, không có tai nạn gì. Họ nói “ngày cùng” có phải có hay không? Xin nói với các vị là có. Tại vì sao bình an đi qua vậy? Chính là thế gian này cũng có một số người giác ngộ, chân thật quay đầu, đoạn ác tu thiện, làm cho kiếp nạn bị đẩy lùi, làm cho kiếp nạn này giảm nhẹ, tai nạn giảm nhẹ, tai nạn lùi lại, không phải không có. Chúng ta vạn nhất không nên cho rằng việc này không có, họ nói ngày cùng là giả, không cần lo, làm nhiều việc ác cũng không hề gì, bạn thấy, không có quả báo gì đâu. Bạn có cách nghĩ như vậy, ngày cùng này liền sẽ đến rất nhanh. Cho

nên nhất định phải hiểu được, xác thực là có một số người giác ngộ rồi, họ chăm chỉ nỗ lực tập hợp sức mạnh của thiện tâm thiện hạnh trên thế gian này, tập hợp sức mạnh từ bi đại ái của chư Phật Bồ Tát chúng thần ẩn trụ cái kiếp nạn này. Đây là chân tướng sự thật, chúng ta không thể không biết.

Câu thứ hai: “***Khéo giữ thân nghiệp, không mất oai nghi***”.

“Thân” là nói tất cả tạo tác thân thể chúng ta. Phạm vi tạo tác của thân thể bao gồm rất là rộng lớn, trong giới luật có nói “*tam tu tịnh giới*”. Luật nghi giới là một loại trong đây. “Luật” là pháp luật, “nghi” là qui củ, chúng ta thường nói “oai nghi”. Việc này có qui định rõ ràng ở trong Kinh điển, thế nhưng chúng ta phải nên biết, luật nghi mà trên Kinh điển đã nói là loại chế định trong tình hình sinh hoạt của người Ấn Độ xưa ba ngàn năm trước. Luật nghi giới phải nên tùy theo hoàn cảnh sinh hoạt của tất cả chúng sanh, có thể tu đỉnh. Rõ ràng nhất là ở Trung Quốc, thời đại Đường triều “*Mã Tổ xây tông lâm, Bách Trượng lập thanh qui*”. “Thanh qui” chính là Trung Quốc hóa luật nghi, chúng ta thường nói hiện đại hóa, bản thổ hóa. Hiện đại hóa, bản thổ hóa luật nghi giới. Vào thời triều nhà Đường chế định, nguyên lý nguyên tắc của nó không thay đổi, chính là căn bản giới không thay đổi. Giới căn bản chỉ có bốn điều: “Sát-đạo-dâm-vọng”. Bốn điều này siêu vượt không gian, siêu vượt thời gian, không luận xưa nay trong ngoài, tất cả chúng sanh đều cần phải tuân thủ. Những qui củ chế định khác nhất định phải y theo phương thức đời sống hiện tiền chúng ta, không phải một mực không thay đổi, mà là có thể đổi. Cũng giống như chế định hiến pháp của quốc gia vậy, hiến pháp điều văn đó qua mấy năm sau, sau mấy chục năm, nhất định phải trùng tân tu đỉnh, không tu đỉnh thì không thích hợp với xã hội đương thời. Đây là đạo lý như nhau.

Trong “Kinh Phạm Võng”, Phật giảng cho chúng ta nghe hai điều giới luật, giới luật này cũng là không thể nào thay đổi. Điều thứ nhất là “*không làm giặc quốc gia*”, điều thứ hai là “*không nói xấu lãnh đạo quốc gia*”. Các vị thử nghĩ xem, hai điều này là ý gì?

Điều thứ nhất dạy chúng ta, đệ tử của Phật tiếp nhận giáo huấn của Phật Đà, quyết định không nên làm những việc trái với lợi ích của xã hội, không nên làm việc hại xã hội, không nên làm những việc hại quốc gia, không nên làm những việc hại chúng sanh. Câu “không làm giặc quốc gia” hàm ý rất rộng rất sâu, bạn phải hiểu được.

Tại sao “không nói xấu lãnh đạo tổ quốc”? Hạnh phúc của nhân dân định đặt ở trên nền tảng xã hội an định. Xã hội an định thì mọi người liền có hạnh phúc. Nếu như xã hội động loạn, mọi người liền phải chịu khổ nạn. Quốc chủ là người lãnh đạo quốc gia. Nếu như nhân dân toàn quốc có lòng tin đối với người lãnh đạo quốc gia, đều tôn kính, đều phục tùng đối với họ, xã hội này là an định. Người lãnh đạo quốc gia cũng là người, họ không phải là thần, họ cũng không phải là Phật. Nếu bạn tìm một người tốt đẹp toàn diện thì không tìm được.

Trong lịch sử Trung Quốc, đế vương có phước báo lớn nhất, mọi người đều biết là Hoàng Đế Càn Long. Ông làm Hoàng Đế 60 năm, làm Thái Thượng Hoàng bốn năm, ngũ đại đồng đường. Phước báo lớn này lịch đại đế vương đều không có, chỉ một mình ông được như vậy. Ông ấy có lỗi lầm hay không? Lỗi lầm rất nhiều, không phải không có, trên lịch sử đều có ghi chép. Thế nhưng bạn phải nghĩ đến, những lỗi lầm đó ảnh hưởng không lớn lắm, nhất định phải hướng đến đại cục mà lo nghĩ, ổn định đại cục quan trọng hơn bất cứ thứ gì. Cho nên người học Phật phải có trí tuệ, hiểu được đạo lý này, “*không nói xấu lãnh đạo tổ quốc*”. Họ có lỗi lầm cũng không nói. Cũng như lễ giáo nhà Nho của Trung Quốc đã nói, “lỗi lầm của cha mẹ” là con cái có thể nghe, nhưng không thể nói, vì nói ra thì bất hiếu. Nhân dân đối với lãnh đạo quốc gia cũng giống như đối với cha mẹ vậy. Chúng ta phải khuyến khích họ, phải nghĩ biện pháp giúp đỡ họ có thể cải đổi tự làm mới, thế nhưng tuyệt đối không nên nói, tuyệt đối không thể hủy báng. Bạn thử nghĩ xem, ý nghĩa hai điều này của Phật sâu cỡ nào. Đây thật là có trí tuệ.

Cái khảo lượng này là vì hạnh phúc của tất cả chúng sanh mà khảo lượng, là vì an định xã hội mà khảo lượng, là vì hòa bình thế giới mà khảo lượng. Do đây có thể biết, nếu như chúng ta xem thường, hữu ý vô ý hủy báng người lãnh đạo quốc gia, không những chính mình tạo nghiệp bất thiện mà còn ảnh hưởng an định xã hội, ảnh hưởng hòa bình thế giới, ảnh hưởng nhân dân hạnh phúc. Một người chân thật có trí tuệ không bằng lòng xem thấy điều này. Cho nên trên “Kinh Phạm Võng” Phật nói ra hai câu nói này, chúng ta phải hiểu được việc này tuyệt đối không có lòng tư riêng, không có tâm thiên lệch, mà phải có trí tuệ chân thật.

Trong “Kinh Anh Lạc” cũng có hai câu. “Anh Lạc” cũng là Bồ Tát Giới Kinh. “Phạm Võng Bồ Tát Giới Kinh”, “Anh Lạc Bồ Tát Giới Kinh”, thông thường ở trong cửa Phật, “Phạm Võng Bồ Tát Giới Kinh” là người xuất gia thọ, “Anh Lạc Bồ Tát Giới Kinh” là người tại gia thọ. Đây là thông thường có một khác biệt như vậy, trên thực tế đều có thể hỗ trợ tương dung thông. Đồng tu tại gia bạn có thể làm quốc tặc hay sao? Bạn có thể báng quốc chủ sao? Không thể nào!

Người xuất gia đều không thể làm, thì người tại gia làm sao có thể làm? Nhất định phải hiểu đạo lý này, bốn chúng đệ tử đều phải nên tuân thủ.

Trong “Kinh Anh Lạc”, câu thứ nhất nói: “**Không được trốn thuế**”. Nộp thuế là nghĩa vụ của nhân dân, phải tận trách nhiệm đối với quốc gia, thu nhập của quốc gia nhờ vào thu thuế, quốc gia có tiền mới có thể vì nhân dân phục vụ rất nhiều những công trình công cộng. Mọi người ở Singapore đều có thể xem thấy, công trình công cộng của Singapore rất là tốt đẹp, những tiền đó từ đâu mà ra? Nhân dân nộp thuế mà có, cho nên không được trốn thuế. Trốn thuế là phạm giới trộm, là trộm cắp. Cái giới trộm này vô cùng nghiêm trọng, nói ra thật đáng sợ, không nên cho rằng nghĩ biện pháp nộp thuế ít một chút, chính mình chiếm một chút tiện nghi, không biết được tổn thất của chính mình nghiêm trọng không gì bằng. Nhất định phải hiểu được nộp thuế.

Điều thứ hai: “**Không phạm quốc chế**”. Pháp chế chính là pháp luật của quốc gia. Pháp lệnh qui chương không nên trái phạm, hay nói cách khác, quyết định không làm loại hành vi trái phạm pháp luật, đây là Phật không cho phép.

Ở Trung Quốc (ở nước ngoài cũng có), rất nhiều đồng tu muốn phát tâm xây đạo tràng (đây là việc tốt), đều đến hỏi tôi. Tôi nói, cả đời tôi có ba cái không quản: không quản người, không quản việc, không quản tiền (việc này rất nhiều đồng tu đều biết), cho nên mới tự tại. Hiện tại cũng sắp đến 75 tuổi rồi, tôi còn quản việc này để làm gì? Các vị muốn xây đạo tràng là việc của chính các vị, thế nhưng nhất định phải tuân thủ pháp luật, phải được chính phủ sở tại chấp thuận. Khi ở nước ngoài, chính phủ ngay nơi đó chấp nhận, là một cơ cấu hợp pháp, như vậy thì tốt. Tôi nghĩ ở Trung Quốc cũng không ngoại lệ, nhất định phải được chính quyền địa phương cho phép, quyết định phục tùng pháp luật quy chương mà làm. Phạm hễ việc trái pháp luật, cho dù là việc tốt cũng không nên làm. Việc tốt nếu trái pháp luật mà làm, thì bạn nhất định phải có tinh thần của Bồ Tát, bằng lòng tiếp nhận phân xử của pháp luật, vậy thì được.

Ngày trước, Tổ sư đời thứ sáu của Tịnh Độ tông chúng ta, không phải Thiên tông, Ngài chính là làm qua việc này. Thiên sư Vĩnh Minh Diên Thọ Ngài phạm pháp, Ngài biết mình phạm pháp. Ngài là một quan viên công vụ nhỏ của quốc gia, quản việc thu thuế. Quản lý thu thuế thì đương nhiên tiền thường hay thông qua trên tay Ngài. Ngài liền lấy đi một ít trong số tiền đó để đem đi phóng sanh, thường hay phóng sanh. Về sau bị điều tra ra, trong tiền thuế thiếu đi không ít tiền, liền hỏi Ngài, Ngài thừa nhận số tiền đó do Ngài lấy đi. Lấy đi làm cái gì?

Lấy đi phóng sanh. Chiếu theo pháp luật phán hình, Ngài phải chịu án tử. Ngài dám thừa nhận, bạn có dám thừa nhận hay không? Thế nhưng Ngài không mang đi hưởng thụ, không có mang tiền đó đi ăn uống vui chơi, Ngài đem đi phóng sanh. Sau khi sự việc này xảy ra thì đem báo cáo hoàng đế. Hoàng đế nghe rồi cũng tức cười, thế gian này còn có loại người như vậy. Ông nói chiếu theo pháp luật mà phán hình, phải chặt đầu. Ông chỉ căn dặn vị quan giám trảm rằng: “*Khanh xem thử ông ấy, khi chặt đầu ông ấy có sợ hay không? Nếu ông ấy lo sợ thì chém đi cho xong, nếu ông ấy không lo sợ thì đem ông ấy về gặp ta*”. Khi Ngài bị áp giải đến pháp trường để chặt đầu, quan giám trảm xem thấy Ngài không chút lo sợ, liền hỏi Ngài, tại vì sao ông không chút lo sợ? Đại Sư Vĩnh Minh liền nói: “*Ta dùng một mạng này để cứu lấy ngàn ngàn vạn vạn sinh mạng, thật xứng đáng, thì ta có gì mà lo sợ? Ta hoan hỉ vui vẻ mà nhận lấy pháp luật quốc gia chế tày*”. Quan giám trảm đem lời nói này báo cáo lên Hoàng Đế. Hoàng Đế triệu kiến, liền hỏi Ngài muốn làm gì? Ngài nói: “*Tôi muốn xuất gia*”. Hoàng Đế nói: “*Tốt*” và cho phép Ngài xuất gia, chính là Quốc sư Vĩnh Minh. Hoàng Đế làm hộ pháp.

Nếu bạn làm việc tốt phạm pháp cũng phải học Đại Sư Vĩnh Minh thì mới được. Đây là trong “*Liễu Phàm Tứ Huấn*” gọi là “*thiên trung chánh*”. “*Thiên*”: Làm sự việc không như pháp, thế nhưng sự việc là một việc tốt, gọi là “*thiên trung chánh*”. Chúng ta có thể dùng phương thức hợp pháp để làm, đương nhiên là tốt nhất. Việc không hợp pháp mà làm việc tốt, không thể làm tấm gương tốt cho đại chúng xã hội. Đại chúng xã hội đều học theo làm như vậy thì xã hội sẽ động loạn rồi, Pháp luật không được người tôn trọng. Đây không phải là một tấm gương tốt.

Đệ tử Phật phải thường hay nghĩ đến “*trang nghiêm chúng hạnh, quỹ phạm cụ túc*”, thường hay nghĩ đến đại chúng xã hội làm ra một tấm gương tốt. Đây chính là vô lượng công đức. Cho nên tổng đề mục giảng đường chúng ta giảng Kinh chính là “*Học vi nhân sư, hành vi thế phạm*”. Thực tế, hai câu này cũng chính là hai câu Kinh văn: “*Trang nghiêm chúng hạnh, quỹ phạm cụ túc*”. Thế nhưng hai câu nói trên Kinh này, người thông thường không dễ hiểu, rất không dễ gì lý giải. Ngay trong mỗi niệm đều muốn làm tấm gương tốt cho xã hội, không được làm một tấm gương xấu, việc làm tốt tốt nhất cũng không nên có cách làm như vậy, cũng không nên làm trái pháp luật.

Thế nên vào ngày trước, Tịnh Tông Học Hội của chúng ta cùng Cư Sĩ Lâm Singapore hoàn toàn tuân thủ giáo huấn của Phật Đà mà tu hành. Phật dạy bảo

chúng ta Tứ Nhiếp, Lục Độ, đồng tu bên đây chúng ta đều biết nỗ lực mà phụng hành. Cho nên, ở bố thí trong đây có tài bố thí, pháp bố thí, vô úy bố thí. Phòng chẩn trị Trung y của chúng ta là bố thí vô úy. Mỗi ngày chúng ta cúng trai là tài bố thí. Chúng ta in một số Kinh sách, VCD để kết duyên là thuộc về pháp bố thí. Việc bố thí này chúng ta đều là tận tâm tận lực mà làm. Cho nên, đồng tu hải ngoại đến bên đây để tu học, họ cần những thứ này, chúng ta không hạn chế để kết duyên, thông thường bạn ưa thích lấy bao nhiêu thì bạn cứ lấy bấy nhiêu, không có hạn chế. Chúng ta ở đây không có hạn chế, thế nhưng chính phủ Trung Quốc có hạn chế. Nếu như các vị mang đồ mà mang nhiều thứ quá, bên kia liền biến thành phạm pháp. Những sự việc này các vị rõ ràng hơn chúng tôi, chúng tôi không ở Trung Quốc, không rõ ràng việc này, các vị phải rõ ràng. Cho nên các vị ở bên đây muốn mang thứ gì, mang một số Kinh sách, đĩa quang VCD về, các vị nhất định phải tuân thủ qui định của quốc gia, quyết định không thể làm việc trái pháp luật. Làm việc trái pháp luật, mang đồ về đều không sai, đều là khuyến thiện, Kinh giảng, đây cũng là “thiên trung chánh”, thế nhưng bạn vẫn là thiên, phương pháp cách thức của bạn là không đúng pháp. Tốt nhất là “chánh trung chánh”, vậy thì tốt nhất.

Tối qua tôi trở lại, gặp được Lâm Trường của chúng ta - cư sĩ Lý Mộc Nguyên. Ông liền nói với tôi, hiện tại Phật Hiệp Cục Tôn giáo Trung Quốc có văn kiện gửi đến trạm hàng không Singapore bên này, nghe nói có một lần có một số đồng tu chúng ta ở trạm hàng không biểu hiện không được tốt, làm cho người ở nơi đó khởi lên phản cảm, thế là họ viết thư gửi đến chính phủ Trung Quốc, đến hải quan Trung Quốc. Cục Tôn giáo chính phủ của Trung Quốc liền có một văn kiện gửi đến bên đây chúng ta, hy vọng chúng ta bên đây hiệp trợ, không nên có những việc vi phạm pháp kỷ xảy ra, việc này sẽ ảnh hưởng đến xúc tiến Phật giáo tương lai ở Trung Quốc.

Hôm qua, tôi nói chuyện với cư sĩ Lý Mộc Nguyên, đây là quốc gia chính thức gửi văn kiện đến, chúng ta cần phải nên tôn trọng, quyết định phải thủ pháp. Tôi nói chuyện với Lâm Trường và cư sĩ Lý Văn Phát, phạm hễ đồng tu từ Trung Quốc đến quay về, một người chỉ có thể mang hai đĩa VCD, quyết định không nên mang nhiều hơn. Hai đĩa này, chúng ta nhất định tặng cho mọi người phim “Liễu Phàm Tứ Huấn”. Phim “Liễu Phàm Tứ Huấn” của chúng ta là hai cái, là phát âm song ngữ, đó là tiếng phổ thông và tiếng Quảng Đông, khi bạn nghe có thể tùy tiện chọn lựa. Hai đĩa phim này là Trung Quốc đại lục dàn dựng, chúng ta ở đây bảo họ làm ra nhiều đĩa, tặng cho đồng tu từ Trung Quốc đến. Nước khác

đến Trung Quốc không quản, các vị từ nước khác đến, các vị có mang bao nhiêu họ không quản. Mỗi một quốc gia có những pháp luật của một quốc gia, qui định của họ chúng ta nhất định phải tuân thủ. Phật giáo chúng ta, điều đầu tiên là trì giới. Nếu như chúng ta chính mình đều không thủ pháp, thì chẳng phải chúng ta toàn bộ trái phạm giáo huấn của Phật Đà sao? Đây quyết định là sai lầm. Cho nên hy vọng đồng tu Trung Quốc khi đến nơi đây phải lượng thứ cho chúng tôi, phải hiểu được đạo lý này. Nếu như mỗi một Phật giáo đồ ở Trung Quốc đều biểu hiện tuân thủ pháp luật, giữ qui củ, tôi tin tưởng đại hội giảng Kinh của chúng ta ở nơi đây rất mau sẽ dọn đến trong nước Trung Quốc để cử hành, các vị cũng không cần phải đi đến Singapore xa đến như vậy. Nếu như các vị làm không đúng pháp, không thủ pháp, e rằng thời gian này thì rất khó, có lẽ mười năm, hai mươi năm, Trung Quốc cũng không cho phép chúng ta cùng nhau cử hành hồng pháp giảng Kinh qui mô lớn như vậy hoặc là hoạt động niệm Phật. Thủ pháp thì tốt, việc này quan trọng hơn bất cứ thứ gì.

“*Khéo giữ thân nghiệp, không mất oai nghi*”. Chúng ta phải cố gắng ghi nhớ, luật nghi giới rất quan trọng. Ngoài luật nghi giới ra, còn phải hiểu được việc Phật không có nói, không có chế định, có “*niếp thiện pháp giới*”. Chúng ta nêu một thí dụ rất đơn giản, hút thuốc, việc này trong giới Phật không có, không có thì mọi người có thể cứ hút thuốc hay sao? Chúng ta phải nên biết, hút thuốc không phải thiện pháp, chắc chắn có hại đối với thân thể. Đây là trong y học đều có chứng minh. Chúng ta biết được đây không phải là việc tốt, chúng ta cũng cấm chỉ, quyết định không hút thuốc. Tuy là Phật không có chế định, đây là “*niếp thiện pháp giới*”. Phật dạy chúng ta đoạn ác hành thiện, đây là việc ác, nó không phải là việc thiện, chúng ta phải nên đoạn. Là việc thiện thì chúng ta phải nên làm, tuy là trên giới Kinh Phật không có nói, chúng ta biết được tất cả việc lợi ích chúng sanh là thiện, phải nỗ lực mà làm. Không thể nói là việc này Phật không có nói thì chúng ta không đi làm, vậy thì không được.

Loại thứ ba gọi là “*nhieu ích hữu tình giới*”. Đây là nói việc lợi ích chúng sanh, chúng sanh có khổ nạn, chúng ta nghe rồi, chúng ta thấy rồi, nhất định phải đưa tay ra giúp đỡ. Không thể nói sự việc này Phật không có nói thì chúng ta không làm. Sự việc này rất rõ ràng. Ki-Tô giáo thành lập viện dưỡng lão, thành lập viện cô nhi, ở nơi đây Hồi Giáo cũng có thành lập, Thiên Chúa Giáo cũng có thành lập. Những người già bên đó của họ cũng rất đáng thương, giáo hội của họ có lúc cũng chăm sóc không xuê. Chúng ta nghe rồi có nên đi giúp đỡ họ hay không? Có một số người nói, chúng ta là Phật giáo, bốn chúng đệ tử Phật môn

quyên hiến tiền đến, tại vì sao pháp sư mang đi tặng cho ngoại đạo? Có rất nhiều người đến mừng tôi.

Tôi thường hay giúp đỡ các tôn giáo khác, đây là “nhiều ích hữu tình giới”. Họ là chúng sanh hữu tình, mà điều đầu tiên trong tứ hoằng thế nguyện là “*chúng sanh vô biên thế nguyện độ*”. Họ là chúng sanh. Bạn không thể luôn ở đó phát tứ hoằng thế nguyện là “chúng sanh vô biên thế nguyện độ”, chúng sanh Ki-Tô giáo không độ, chúng sanh Islam giáo không độ, có phải là mang theo nhiều điều kiện phụ như vậy không? Bạn không thêm, đó chính là phổ độ chúng sanh, không phân tôn giáo, không phân chủng tộc. Xem thấy người ta có khổ nạn, chúng ta lập tức phải giúp đỡ, không có khảo lự, bình đẳng đối đãi với tất cả chúng sanh, làm gì có vạch ra nhiều giới hạn như vậy?

Sở dĩ thế gian này động loạn, đều là do vẽ ra quá nhiều giới hạn, vẽ ra quá nghiêm, đôi bên không thể dung hòa, cho nên mới sanh ra hiểu lầm, mới sanh ra đối đầu, mới sanh ra đấu tranh, chiến tranh. Thiên tai nhân họa là do như vậy mà hình thành. Chúng ta hiểu được ý nghĩa chân thật lời Phật dạy bảo chúng ta. Chúng ta học Phật, bạn xem trên Đại Kinh nói: “*Tâm bao thái hư, lượng khắp pháp giới*”. Phật nói đây là chân tâm của chúng ta, đây là tâm lượng vốn có của chúng ta. Chúng ta mỗi một chúng sanh, tâm lượng vốn dĩ đều là tận hư không, khắp pháp giới, không có phân biệt, không có chấp trước. Bao gồm tất cả tai nạn, thiên tai nhân họa đều là từ phân biệt chấp trước mà ra. Cái phân biệt chấp trước này chắc chắn là sai lầm, bởi vì phân biệt chấp trước sanh ra hiểu lầm, sanh ra đổ ky, sanh ra sân hận, sanh ra đôi bên không tín nhiệm nhau. Bao gồm tất cả ý niệm ác, hành vi ác đều là từ chỗ này mà sanh ra. Chúng ta biết được, phải nhổ bỏ đi cái gốc này, phải từ trong hành vi của chính chúng ta mà biểu hiện ra, đi cảm hóa thế nhân, để người thế gian xem thấy rồi, nghe thấy rồi có sự lĩnh ngộ.

Ở trên Kinh Phật thường nói: “*Tất cả pháp từ tâm tướng sanh*”, lại nói được thật hay: “*Mười phương ba đời Phật cùng đồng một pháp thân*”. Ý nghĩa của câu nói này chính là hư không pháp giới tất cả chúng sanh vốn dĩ là một thể. Chân thật hiểu được đạo lý này, chúng ta đối với tất cả người, tất cả việc, tất cả vật tự nhiên liền sẽ sanh ra tâm cung kính, tôn trọng lẫn nhau, kính yêu lẫn nhau, hợp tác lẫn nhau, thế giới này tường hòa, vũ trụ là tường hòa. Chúng ta hiểu rõ đại đạo lý này, nhất định phải đem đại đạo lý này thực tiễn ngay trong đời sống của chúng ta, chúng ta chăm chỉ nỗ lực mà làm, mở rộng tâm lượng, bao dung tất cả.

Năm nay, một năm này sắp qua rồi, hiện tại chúng ta đang tích tực trừ bị “Buổi Dạ Tiệc Ấm Áp Kỳ Nguyễn Hòa Bình” của năm thiên hi. Buổi dạ tiệc ấm áp này, tôi đang nghĩ năm nay sẽ tặng cho tất cả những người tham dự một lễ vật. Hai ngày nay tôi đang thiết kế, đại khái dự tính năm nay số người tham gia pháp hội kỳ này sẽ vượt qua mười ngàn người. Tôi làm một phần lễ vật, mỗi một người đều tặng, bình đẳng. Quý khách tham gia pháp hội tặng cho một phần, phàm hễ người đến đều có một phần, một mực bình đẳng. Cho đến tặng bất cứ thứ gì, hiện tại không nói, đến lúc các vị đi tham dự, các vị đều có thể lấy một phần.

Cần phải nhắc nhở thế nhân, chúng ta phải tôn trọng lẫn nhau, yêu thương lẫn nhau, hợp tác lẫn nhau để sáng tạo xã hội an định, xã hội phồn vinh, nhân sanh hạnh phúc mỹ mãn, thế giới hòa bình. Như vậy mà học Phật thì liền có ý nghĩa. Không chỉ chúng ta chính mình tai nạn nghiệp chướng tiêu trừ, mà đức hạnh của chúng ta, phẩm chất của chúng ta quyết định hướng nâng lên trên, chúng ta ngay đời này sẽ trải qua được rất hạnh phúc, rất an vui. Đây là hoa báo, quả báo đời sau càng thù thắng. Chúng ta ngay đời này liền không uổng qua, ngay đời này trải qua được chân thật có ý nghĩa, chân thật có giá trị. Cho nên nói đến câu thứ hai: “*Khéo giữ thân nghiệp, không mất oai nghi*”, quan trọng nhất chính là quyết định phải tuân thủ pháp luật, “không mất oai nghi”, giữ pháp.

Phía sau vẫn còn hai câu, hôm nay thời gian hết rồi, hai câu phía sau vô cùng quan trọng, thứ bảy tuần sau chúng ta giảng tiếp.

A Di Đà Phật!

Cẩn dịch: Vọng Tây cư sĩ